

Vera me spodbuja, predragi, da vam del govora o Gospodovem trpljenju, ki sem vam ga obljubil, z njegovo pomočjo sedaj povem. Pomagal si bom tudi z vašimi besedami. V skupno korist je, če me boste imeli za vdanega, ker ste mi izročeni, da bi vas utrdil.

Z brezbožno in prekleto Judovo kupčijo je bil Odrešenik sveta izdan Judom, ki so ga preganjali. Med bogoskrunskim zasramovanjem je bila njegova blagost privedena prav tja, na kraj kazni, kjer sta bila z njim križana tudi dva razbojnika, vsak na eni strani.

Eden izmed njiju je bil tedaj deležen podobne usode. Na razpotjih je bil razbojnik vedno nevaren ljudem, obsojen na križu pa je nenadoma priznal Kristusa. Med tistimi najstražnejšimi mukami telesa in duha, ki so pospeševale strahotno smrt, se je čudovito spreobrnil z besedami: *Spomni se me, Gospod, ko boš prišel v svoje kraljestvo.*

Kaj ga je spodbudilo k tej veri? Kaj ga je poučilo? Kateri oznanjevalec ga je vnel? Prej ni videl čudežnih dejanj Gospoda, ki je sedaj prenehal z ozdravljanjem bolnih, z razsvetljevanjem slepih in z oživljanjem mrtvih. Sama dejanja, ki bi se morala zgoditi, niso bila prisotna, in vendar je izpovedal, da je tisti, ki ga je videl deležnega istega trpljenja, Gospod in kralj.

Od tod je torej vzšel ta dar, od koder je vera sama dobila odgovor. Jezus je namreč dejal: *Resnično, povem ti, še danes boš z menoj v raju.* Ta obljuba, ki ni toliko prišla s križa kakor s prestola moči, je premagala človeško omejenost. Iz te visokosti se torej daje nagrada vere, v kateri je izbrisana zadolžnica človeškega prestopka, ker narava Boga ni ločena od narave sužnja. Tudi med samim mučenjem je ohranila svojo posebnost in enost: nedotakljivo božanskost in trpečo naravo. Pričevanje vsega stvarstva pomaga k utrditvi našega upanja.

Ko je Kristus izdihnil duha, je vse zatrepetalo. Sijaj sonca je prekrila gosta tema in nenavadna noč si je podvrgla dan. Zemlja se je zamajala in zaradi globokih pretresov ni ohranila svoje stalnosti. Trdota skal je popustila, ko se je vse premaknilo. V templju se je zagrinjalo pretrgalo, tako da skrivnosti prejšnjih časov niso bile več zakrite. Telesa mnogih svetih so bila obujena, in da bi se utrdila vera v vstajenje, so se odprli grobovi.

Mi pa, predragi, ki nam *Gospod Jezus Kristus ni v spotiko, niti ni norost, ampak je Božja moč in modrost*, mi, pravim, *duhovno Abrahamovo seme*, ki nismo rojeni za rod sužnjevanja, ampak smo ponovno rojeni za družino svobode, mi smo bili izpeljani z *močno roko in dvignjenim laktom* iz stiske egiptovske oblasti. Za nas je bilo žrtvovano pravo in brezmadežno Jagnje Kristus. Oklenimo se čudovitega zakramenta zdravilnega prehoda in se oblikujmo po podobi njega, ki je postal podoben naši zmaličenosti. Obrnimo se torej k njemu, ki je iz prahu naše bede napravil telo svoje slave. V vsem se pridružimo njegovi ponižnosti in potrpežljivosti, da si bomo zaslužili biti deležni njegovega vstajenja. Sprejeli smo namreč boj za veliko ime in prav tako zahtevnost velike izpovedi. Kristusovim učencem ni dovoljeno zapustiti kraljevske poti, ampak se spodobi, da se ne ubadajo z mislimi na časne stvari, temveč si prizadevajo za večne.

In ker smo bili odkupljeni z dragoceno Kristusovo krvjo, slavimo in nosimo Boga v svojem telesu, da bomo zaslužili prejeti tisto, kar je vernim bilo pripravljeno po Kristusu, našem Gospodu.